

Η φροντίδα μας, πάντα κοντά σας!

Ο πόνος λογίζεται ως συναίσθημα

Σύμφωνα με τον ανθρωπολόγο Michelle Rosaldo, τα συναισθήματα είναι ερμηνείες, στις οποίες ο δράστης/ενεργών βρίσκει το σώμα, ο εαυτός και η ταυτότητα εμπλέκονται άμεσα.

Η Amelie Rotry περιγράφει τα συναισθήματα ως εσκεμμένα και λογικά, λέγοντας χαρακτηριστικά ότι τα συναισθήματα, οι αισθήσεις, οι διαθέσεις και τα αισθήματα ανήκουν στην ίδια συνέχεια της σκοπιμότητας ως μορφές ανθρώπινης δραστηριότητας.

Τα συναισθήματα είναι οι τρόποι να δούμε και να ερμηνεύσουμε τον τρόπο ύπαρξης κάποιου στο κόσμο και τους τρόπους ενσάρκωσης που τους έχουν ήδη διαπεράσει οι πολιτιστικές σημασίες. Η ρίζα της λέξης συναίσθημα (emotion) προκύπτει από τη Λατινική λέξη emovere, κινούμαι προς τα έξω, προς τον κόσμο, μακριά από τον εαυτό μου.

Η κατανόηση είναι κάτι που μπορεί να υπογραμμιστεί όταν μιλάμε για συναισθήματα, η κίνηση είναι ένα ενιαίο χαρακτηριστικό. Αυτό που είναι ζωτικό για την εμπειρία του χρόνιου πόνου είναι η ποιότητα της σχέσης που ο ασθενής έχει με τον κόσμο.

Η εμπειρία του χρόνιου πόνου αγκαλιάζει ένα είδος βαθιάς δέσμευσης, βαθιάς αίσθησης του «εμπλέκομαι», ως σκοπιμότητα του πόνου. Το να είσαι σκόπιμος σημαίνει να προσανατολίζεσαι προς το αντικείμενο μέσα από το οποίο παράγονται νοήματα.

«Τα συναισθήματα είναι εσκεμμένα», που σημαίνει ότι τα συναισθήματα αφορούν κάτι, όπως ισχυρίζεται ο Solomon (1980). Είναι εύκολο να αναγνωρισθεί ότι ο φόβος, η αγάπη, το μίσος, η πείνα και η δίψα έχουν σκόπιμα αντικείμενα.

Η ευφορία, ή η μελαγχολία δεν έχουν συγκεκριμένα αντικείμενα του ίδιου είδους, ούτε είναι απαραίτητα για κάτι συγκεκριμένο. Ο χρόνιος πόνος είναι ακόμα πιο διφορούμενος, μερικές φορές θεωρείται ότι μεταφέρει εσκεμμένα μηνύματα.

Η φροντίδα μας, πάντα κοντά σας!

Συμπερασματικά, όταν ο πόνος είναι χρόνιος, ο πάσχων είναι απαραίτητο να δώσει νέες ερμηνείες προκειμένου να επιβιώσει, να γεμίσει τον πόνο με ερμηνείες. Ο πόνος γίνεται ένα κυρίαρχο πεδίο στη ζωή. Είναι επίσης σημαντικό να υπογραμμιστεί ότι στην ικανότητα νοηματοδότησης του πόνου υπάρχει η πιθανότητα ελέγχου του πόνου.

Ένα φαινομενολογικό επίπεδο ανάλυσης απαιτεί την κατανόηση του σώματος ως μια αυθεντική πηγή εμπειρίας, και όχι σαν αντικείμενο. Το ερώτημα του εκ προθέσεως αντικείμενου του χρόνιου πόνου είναι εκ διαμέτρου αντίθετο από τη συνήθη αιτιολογία του πόνου. Το εκ προθέσεως αντικείμενο είναι θολό και σκοτεινό και απολύτως διαχωρισμένο από το σύνηθες αίτιο, που στην περίπτωση της βιοϊατρικής είναι καθαρό, ορισμένο και ορατό. Φαινομενολογικά ωστόσο τίθεται το ερώτημα τι νόημα δίνεται.

Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι που δίνουν σημασία και ερμηνεία στο χρόνιο πόνο, αλλά και ο πόνος σαν υπάρχουσα κατάσταση στον κόσμο θέτει ερμηνεία.

Ο Heidegger (1962) υπογραμμίζει ότι όλα τα συναισθήματα είναι τελικά γύρω από τον κόσμο γενικά και ποτέ γύρω από κάτι ειδικά.

Οι άνθρωποι που υποφέρουν από χρόνιο πόνο συνδέονται σφιχτά με το παρελθόν και τις καταστάσεις του τότε, με έναν τρόπο που θυμίζει ερωτική σχέση. Το «γαντζωμένοι» είναι τόσο έντονο που δεν υπάρχει χώρος για απελευθέρωση, πένθος ή θλίψη.

Ο Ronty, το αποκαλεί άρνηση του ακρωτηριασμού, ή σε όρους Gestalt δεν υπάρχει αποδοχή και κινητοποίηση σε σχέση με τη νέα επώδυνη κατάσταση.

Το σώμα είναι ένα αγκυροβόλιο, ένας σύνδεσμος, ένα σημείο αναφοράς που κάνει πιθανό το πέρασμα ενός ανθρώπου μεταξύ διαφορετικών εμπειριών, μεταξύ του ξύπνιου και του ονείρου, μεταξύ της αναλγησίας και το πόνου.

Έτσι, μπορεί να ειπωθεί ότι ο χρόνιος πόνος είναι μια ενσωματωμένη σχέση με τον κόσμο, μια θέση προς τον κόσμο.